

[Carsten Andersen]

lem to forslag. Jeg håber derfor, vi vil kunne få sammenarbejdet noget, som opfylder mange af de positive intentioner, der har lydt fra de forskellige partier både over for patienter på de psykiatriske hospitaler og over for dem, der må iværksættes tvangsforanstaltninger for.

Jeg synes, det er meget tilfredsstillende og glædeligt at høre, at justitsministeren og SF er enige i intentionerne om, at tvang skal undgås, og at det faktisk er den vej, vi skal gå.

Men når ministeren har det udgangspunkt og egentlig heller ikke har taget afstand fra Kallehaugedvalgets betænkning, som omhandler forholdene i forbindelse med tvang, kan vi vel egentlig hurtigt gå over til at spørge, hvad vi har råd til at investere for at undgå tvang. For der er faktisk et lighedstegn imellem hyppigheden af anvendelse af tvang og de ressourcer, vi vil kaste ind i behandlingen. Derfor synes jeg, vi i udvalget meget hurtigt skal få belyst, hvad det egentlig koster at komme så tæt på at undgå tvang som muligt. Jeg personlig tror nemlig, der er nogle meget store myter om, hvad det egentlig kommer til at koste, hvis vi gennemfører en række af de forslag, som SF har lagt frem i vores lovforslag.

SF er blevet kritiseret for at sige, at det har noget med en generel sygehuslovgivning at gøre, dels at vi bruger udtrykket »lov om psykiatrisk behandling«, dels at vi tager nogle andre emner op. I den anledning vil jeg gerne spørge justitsministeren, hvorfor det ikke er en generel sygehuslovgivning, når ministeren i Justitsministeriets forslag tager nogle generelle bestemmelser op: om gode psykiatriske sygehusstandarder, om der skal udarbejdes en behandlingsplan og andre ting, som også vedrører patienter, der ikke er tvangsindlagt. Der må vel være frihed for Loke såvel som for Thor i dette land. Noget andet er, at vi måske har været mere konsekvente, end justitsministeren har, og at vi har sat lidt mere kød og blod på nogle ting, som justitsministeren lige har berørt, men som faktisk vil få ret væsentlige følger. Jeg forstår altså ikke rigtig, hvorfor ministeren siger, at det kun meget snævert skal knytte sig til tvang, når ministeren egentlig selv fremsætter forslag om noget, som kan karakteriseres som en generel sygehuslovgivning.

Dernæst er der spørgsmålet om § 24 i kataloget over patientrettigheder, som griber ind i sygehusmyndighedernes kompetence. Jamen er

der ikke en række lovgivninger i dette land, som bl.a. denne regering har været med til, og som griber ind i sygehusmyndighedernes kompetence? Har vi ikke en lang række andre bestemmelser, som griber ind i sygehusmyndighedernes kompetence? Jeg synes, det er hult, når man står op og siger, at man ikke kan være med til en lovgivning, fordi den griber ind i sygehusmyndighedernes og amtskommunernes kompetence, når denne regering faktisk har haft noget af den mest blodige fremfærd, man har set over for amter og kommuner med hensyn til at gribe ind i deres handlefrihed.

Det er ikke hensigten, at indsigtspænet – jeg tror, det var Fremskridtspartiet, der fremførte det – skal kunne pålægge kommunerne at lave ombygninger osv., men det er hensigten, at indsigtspænet skal kunne rejse en offentlig debat i amtet om, hvordan man behandler. SF tror nemlig, at en offentlig debat er et af de bedste værn for de mennesker, som ligger på psykiatriske sygehuse, og jeg kan ikke forstå, hvorfor man vender sig imod, at der skal være en sådan åbenhed.

De økonomiske konsekvenser vil vi gerne have undersøgt i udvalget. De er noget svære at beregne, og derfor håber vi på Justitsministeriets hjælp til at få dem nærmere undersøgt.

I øvrigt må jeg indrømme, at justitsministeren har fanget mig og det udvalg, der har arbejdet med lovforslaget. Det er nemlig rigtigt, at der i § 48 ikke skal stå »by«; men hvis vi sletter ordet »by«, skulle paragraffen passe. Det siger måske noget om, hvilke vilkår folketingsmedlemmer har at arbejde under.

I øvrigt vil jeg takke fru Lissa Mathiasen for hendes bemærkninger. Der er én ting, jeg ikke rigtig kan forstå, og det er, at Socialdemokratiet mener, det skulle være problematisk, at der er to forslag. Vi føler i SF, at der er brug for en bred debat om de psykiatriske patienters vilkår og den psykiatriske behandling, og det er i den sammenhæng, vi har fremsat forslaget. Endelig er det selvfølgelig også, fordi vi mener, at vores forslag burde vedtages. Men det stærkeste debatgrundlag i denne sal er vel, at man fremsætter et forslag, som i så vid udstrækning som muligt fortæller, hvad man ønsker.

Til hr. Fischer og en række andre ordførere, som har været inde på, at SF's forslag var udvandet med hensyn til kompetencen, vil jeg gerne sige, at det overhovedet ikke har været me-